



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

### **Conferentiæ Theologico Morales**

Compendiosè propositæ ac breviter resolutæ Ad Usum Directorum  
Conferentiarum Hebdomadalium ... DD. Parochorum, Curatorum,  
Confessariorúmque omnium

Ex Materia De Actibus Humanis Excerptarum

**Sargar, Elisaeus**

**Augustæ Vindelicorum, 1720**

Conferentia LXXXIV. In quibus peccatis potest dari parvitas materiæ; &  
unde desumenda ?

**urn:nbn:de:hbz:466:1-41214**

materia. Et ratio est; quia ubi materia prohibita parvi est momenti, moraliter parva est offensio.

## CONFIDENTIA LXXXIV.

In quibus peccatis potest dari parvitas materiae; & unde desumenda?

150. **R**ESOLUTIO: Nulla datur parvitas materiae excusans à mortali in illis peccatis, quibus directe læditur perfectio Dei infinita, aut bonum quodvis magnum indivisibiliter. Ita Patet. cit. n. 14. & omnes

Ratio est: quia quoties ratio gravis malitiae vel offensa contra legem, vel rectam rationem, seu contra charitatem Dei, vel proximi, æque reperitur in materia parva, ac in magna, toties etiam perit culpa mortalis in materia quantumvis parva: deoque non erit parvitas materiae excusans à mortali: atqui hoc tunc fit, quando directe læditur, vel offenditur perfectio Dei infinita, seu bonum quodvis magnum indivisibiliter, uti est vita hominis: igitur, &c.

Nulla datur ergo parvitas materiae excusans à mortali in peccatis, contra virtutes Theologicas, fidem, spem, charitatem; utpote in infidelitate, desperatione, odio, aut contemptu Dei: quia hæc directe & accersito lædunt, & offendunt perfectionem Dei infinitam. Quantulacunque enim infidelitas, & qualemunque propositionem à Deo revelatam, vel parvi in se momenti, nolle credere repugnat infinitæ veracitati Dei: & quantulacunque despectus de Deo, repugnat infinitæ Dei bonitati ac potentiae: quantulacunque odium Dei, etiam

ratione rei levissimæ repugnat quoque simpliciter ejus infinitæ bonitatis: & quicumque etiam levissimus (dummodo deliberatus) contemptus Dei, aut alicujus perfectionis divinæ, etiam indirectus, qualis est in formali inobedientia ex contemptu legis, vel præcepti cujuscunque, in formali ingratitude ex contemptu beneficii divini repugnat infinitæ Dei bonitati, sapientiæ, & æquitati: ergo semper est malitiæ mortalis. v. g. si oderis vel blasphemes Deum ob leve incomodum tibi eveniens ex lusu perduto.

151. Sed quid sentiendum de odio proximi? Resp. *odium proximi quoad abominationem personæ* semper etiam esse peccatum mortale, nulla excusante materiæ parvitate, nisi sola imperfectione actus: semper enim est eadem ratio malitiæ mortalis contra præceptum charitatis divinæ, & ipsam bonitatem divinam in proximo quoad naturam, & gratiam participatam abominari, vel averfari proximum ex displicentia personæ, tanquam indignum nostro amore vel amicitia, cum tamen & ipse nobiscum sit imago Dei capax gratiæ divinæ, & beatitudinis æternæ.

Dixi autem, *quoad abominationem personæ*. Quia secus est de odio proximi, *quoad abominationem qualitatis*: quod ad indifferentem est, & potest etiam bonum esse juxta Psalm. 118. *Iniquos odio habui*, aliud etiam est de odio inimicitia seu malevolentia; quo proximo deliberatè malum volumus. Hoc enim licet ex genere suo peccatum mortale sit, tamen parvitatem materiæ à mortali excusantem admittit, cum scilicet proximo leve, & ex-

guum volumus malum, optamus, vel gaude-  
mus.

152. *Nulla etiam datur parvitas materiae in pec-  
catis contra virtutem Religionis: quia nimirum di-  
recte vergunt in injuriam Dei seu perfectionis  
divinae.*

Hinc I. *In superstitione divinationis vana observan-  
tia, magia, &c.* semper gravis Dei injuria est, cul-  
tum Deo debitum tribuere diabolo divinitatis  
hosti, ac æmulo; sive id fiat cum pacto expresso, si-  
ve cum implicito cum dæmone, seu cum implicita  
dæmonis invocatione tantum. Ut cum quis uti-  
tur scienter mediis omnino vanis & impertinenti-  
bus ad causandum aliquem effectum, vel cognitio-  
nem occultorum vel futurorum. Eo ipso enim,  
quo uteris ejusmodi mediis vanis, & nullam omni-  
no naturalem vim vel proportionem habentibus  
ad causandum talem aliquam virtutem superiorem  
homine: atqui non Deum; quia is tale prohibet;  
non Angelum sanctum, qui nolente Deo nihil fa-  
cit: ergo dæmonem, qui vel talia instituit, vel se  
immiscet ad decipiendum hominem, ac cultum,  
quasi divinum sibi arrogat in injuriam divinae Ma-  
jestatis. Quod bene inculcandum illis, qui pro-  
testantur se talibus nolle uti ope dæmonis: est enim  
protestatio facto contraria, & ideo vana, ac nulla.  
Nam tacita hæc invocatio (si plena deliberatio  
adfit) est ejusdem rationis cum expressa: & quod  
in parva vel ludicra re dæmon invocetur, per se  
non minus peccatum est, quod si fiat in re magna.  
Sæpe tamen contingit, ut quando res est modica,  
non apprehendatur mali magnitudo; & sic po-

test esse veniale ex defectu animadversionis: sicut etiam. Ex ignorantia vel levitate actus.

153. II. In *blasphemia formali*: non minus semper gravis est injuria contra perfectionem Dei infinitam proferre nimirum verbum contumeliosum de Deo cum animo inhonorandi illum, etiam in minima: Deus enim dehonatur non solum cum blasphemus ei res magnas attribuit, sed etiam cum minimas: consequenter blasphemia in ratione materiae non potest unquam esse peccatum veniale.

III. In perjurio assertorio scienter falsum jurare cum animo invocandi testimonium divinum, semper etiam est gravissima & mortalis injuria adversus infinitam Dei veracitatem: velle enim Deum instituire testem mendacii idem est, ac si & ipse Deus mentiri ac falli possit, quod etiam in minima gravem in Deum causat injuriam, dum constituitur testis falsitatis.

IV. Denique in sacrilegiis plerisque, non tantum carnalibus (maximè in sollicitatione ad turpia facta in confessionali) verum etiam in realibus utpote in simonia, semper est gravis Dei injuria rem propriè sacram & spiritualem (gratiam Dei) effectus Sacramentorum, res ab Ecclesia consecratas temporali pretio dato vel accepto, etiam minimo, ipso facto vilem profiteri.

